

### *Bemærkninger til lovforslaget*

Lovforslaget er en delvis genfremsættelse af et i folketingsåret 1982-83 fremsat lovforslag, se Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 5668, 7642, 10119 og 10361 samt tillæg A sp. 3027 og tillæg B sp. 1265.

Der henvises til bemærkningerne til dette forslag, idet disse bemærkninger fortsat er gældende.

Siden et flertal i folketinget afviste lovforslaget, er der kommet yderligere dokumentation for karensdagens urimelige virkninger. Som eksempel herpå kan nævnes, at en lønmodtager med flere arbejdsforhold har 1 karensdag i hvert arbejdsforhold. Denne fortolkning lægges til grund, uanset at dagpengeudvalget intet har haft at indvende imod, at det overvejes at lade det offentlige betale lønmodtagerens dagpenge for karensdagen i det »efterfølgende« ansættelsesforhold.

Lønmodtagere, der arbejder på weekenddrift eller har deltidsbeskæftigelse i under 5 af ugens arbejdsdage, rammes ligeledes urimeligt af karensdagsbestemmelserne.

Tilbagefaldsreglen er ingen beskyttelse for lønmodtagere, hvor man skal til kontrol, forundersøgelse eller ambulatoriebehandling uden for tilbage-

faldsperioden på 12 dage, uagtet at undersøgelserne eller behandlingerne henføres til den pågældende sygdom.

En række arbejdsgiveres krav om indgåelse af § 12-aftaler giver ligeledes anledning til åbenbart urimelige forhold.

Karensdagslovens sociale skævheder dokumenteres i samtlige undersøgelser vedrørende administration af karensdagsordningen, således at arbejdere i højere grad end funktionærer betaler for 1. sygedag, og at de overordnede i erhvervslivet i det store og hele ikke er ramt af karensdagsbestemmelserne.

Indførelse af en karensdag var med i regeringens såkaldte økonomiske sanering, men det har vist sig, at de forventede besparelser ikke står mål med de faktiske forhold, og en ophævelse af karensdagsbestemmelsen vil isoleret set ikke være en uoverkommelig økonomisk opgave.

Forslagsstillerne er villige til at forhandle om de økonomiske konsekvenser. Af hensyn til de økonomiske konsekvenser har forslagsstillerne i øvrigt valgt at lade de 13 uger, den såkaldte arbejdsgiverperiode, forblive uændret.